

כמה אהבתי אותך תורה
כמה חשקתי למתק ולאורה
לרוח שתשיבי אל ביתי , לאווירה
וכל המילים הגדולות שתיארה
אי שם אי אז, בפאתוס המורה.

הסכמתי לחיות חיי דחק ודלות
הכל התגמד מול חיים של גדלות,
אפילו התפשרתי בלב על קידישיק
ועל שרשרת גולדפילד מתכשיק...
כי שדמיינתי ירושלים של זהב
העוילים הזה היה מצג של שווא...

היה קל לאהוב אותך
כמו שאת
המחירים שדרשת נראו ברורים
התגמדו כמעט
למול האור והאושר מהסיפורים.

אבל אז אף אחד לא סיפר לי
שיום יבוא
ואעמוד מולך עם דמעות...
וכשאת תתייצבי מולי
אחפש מחבוא
לתסכול שפוגש ימים ושעות.

שישבתי בפגישה
ואמרתי כן בעיניים בורקות
לחיים של תורה וקדושה
לחיים של נשים צדיקות.

לא הכרתי את השעה 4 בשעון
ואת מה שהיא דורשת
ואם קצת הכרתי את השאון
לא חשבתי שמולך אכוון תחמושת

לא חשבתי על רגעים
שכולם צורחים וצווחים
וצריך ודחוף עוד ידיים בשטח
שחלק מתקלחים וחלק בורחים
וצריך איזה אבא שיחנך פה לבטח...

לא ידעתי ששיחת טלפון בדחיפות
עלולה להיות מאבק איתך
כי אם הוא בכולל עמוק בשקיעות
איך אפריד ממנו אותך?!

שהצהרתי נרגשות שאקח על עצמי עול פרנסה
לא התחלתי להזות
מה זה לג'נגל ומה זה אמא עובדת ועמוסה
ואיך נראת אישה כזאת

שהיא חוזרת לילדים עצבנית וכעוסה...

לא שיערתי שבדור הזה החשבון משתתק
ומגיע לבורות
גם עם משכורת של הייטק
עם כמה ספרות

שעם משכורת יחידה
אי אפשר לקנות את מה שקונים בשתיים
או לעזוב ככה עבודה
למרות שהבוסית מרשעת עם קרניים

דמיינתי אותך תורה
יושבת על השולחן ביגנו
קורנת ומאירה
מאחדת , מקרבת לבבותינו.

דמיינתי את קולך מתנגן בין חדרים
מלטף שמיכות
של ילדים ישנים, מוארים
של רגעים של האושר לזכות....

לא צפיתי ארוחת ערב חטופה
שיח שנקטע באיבו
בעל שממהר לשים כובע וחליפה
רץ למה שחפץ ליבו ...

ואי שם אולי מתנשאים הצלילים
בין ספסלי הכולל ערב
ואני כאן בינות לבלאגן ולמחר תבשילים
אוספת עוד נעל וגרב.

לא חששתי מלילות חמישי
מלשון בוגדת
שרק רוצה להגיד בקול חרישי
תשאר קצת אני אובדת

ויש עוד לנקות
ולבשל וילדים על המח
ויש עוד הכנות
והרבה ואין לי כבר כח

לא חשבתי שתייסרי אותי
בכל כך הרבה יסורי מצפון.
שאתבייש למולך
בכל מה שרציתי
ולא הייתי

בכל הרגעים שביקשתי
שלא הערכת
שהשארתי

שלא נתתי
שלקחתי

חשבתי שאהיה רחל
והוא רבי עקיבא
וגם אם ייקח קצת זמן
תהיה לי סבלנות וגם תקווה.

אמנם הוא אברך רציני
אבל סטנדרטי
בעוד איזה כולל בירושלים
ולא נראה שיהיה פה רבי עקיבא שני
ואולי זה באשמתי

כי לא נתתי אפילו לא חלק מ12 שנים בכפליים.

את כל זה לא ידעתי אז
אבל את זה אני כן בטוחה היום
שלמרות ההיסטוריה העקובה שלי ושלך
אנחנו עוד נסתכל זו לזו בעיניים.
ומבעד לחושך, לעבודה, לבלאגן, לכביסות ולכלים
האור שלך ינצח את כל המחיצות והערפילים

ולמרות הכל
את תגידי לי
ששלו ושלך-
שלי הוא!

